

ORDYNACJA PODATKOWA

Komentarz

Tom II

Procedury podatkowe
Art. 120–344

redakcja naukowa Leonard Etel

Rafał Dowgier, Piotr Pietrasz, Mariusz Popławski
Sławomir Presnarowicz, Wojciech Stachurski, Krzysztof Teszner

KOMENTARZE

ORDYNACJA PODATKOWA

Komentarz

Tom II

Procedury podatkowe
Art. 120–344

redakcja naukowa Leonard Etel

Rafał Dowgier, Piotr Pietrasz, Mariusz Popławski
Sławomir Presnarowicz, Wojciech Stachurski, Krzysztof Teszner

KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 marca 2022 r.

Recenzent

Dr hab. Dariusz Strzelec, prof. UŁ

Wydawca

Grzegorz Jarecki

Redaktor prowadzący

Kinga Zając

Opracowanie redakcyjne

Violet Design Wioletta Kowalska

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Poszczególne komentarze do artykułów napisali:

Rafał Dowgier – art. 171a, 272–280

Piotr Pietrasz – art. 130–138, 139–171, 172–200, 201–206

Mariusz Popławski – art. 281–292

Sławomir Presnarowicz – art. 120–129, 200a–200d, 207–246, 258–271

Wojciech Stachurski – art. 138a–138o, 293–305

Krzysztof Teszner – art. 247–256, 305p–344

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8286-416-8

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

WPROWADZENIE

Ordynacja podatkowa z 1997 r. jest aktem wymagającym ciągłego komentowania. Jedną z zasadniczych tego przyczyn są jego częste zmiany, ale nie tylko. Równie ważną okolicznością są także nowe orzeczenia sądowe oraz zmieniające się poglądy doktryny na różnego rodzaju problemy związane z rozumieniem poszczególnych regulacji zawartych w tej ustawie. Dobry komentarz do Ordynacji podatkowej może być napisany przez autorów, którzy nie tylko doskonale znają treść zmienionych przepisów – co nie jest takie trudne – lecz także przebogate orzecznictwo sądów dotyczące spraw uregulowanych w Ordynacji. Muszą także mieć bardzo dobrą orientację w literaturze dotyczącej tej ustawy. Warunki te spełniają autorzy niniejszego komentarza, wszyscy związani bardzo mocno z kierowaną przeze mnie Katedrą Prawa Podatkowego na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Białymstoku. W tym zespole są sędziowie sądów administracyjnych i naukowcy specjalizujący się w prawie podatkowym i mający ścisły kontakt z praktyką. Czterech autorów komentarza to członkowie Komisji Kodyfikacyjnej Ogólnego Prawa Podatkowego, która przygotowała projekt nowej Ordynacji podatkowej. Taki skład umożliwił całościowe odniesienie się w komentarzu do wszystkich istotnych problemów (teoretycznych i praktycznych) wynikających ze stosowania przepisów tej ustawy.

Zasadniczym celem komentarza jest umożliwienie czytelnikowi zrozumienia trudnych instytucji uregulowanych w Ordynacji podatkowej. Bez rozumienia przepisów nie można prawidłowo rozwiązywać problemów związanych z ich stosowaniem w praktyce. W komentarzu zawarte jest, co należy podkreślić, stanowisko autorów dotyczące sposobu rozwiązywania tych problemów. Nie zawsze jest ono zgodne z poglądami wynikającymi z wyroków sądowych i prezentowanymi w doktrynie, ale zawsze jest szczegółowo uzasadnione. Czytelnik musi w takiej sytuacji sam zdecydować – bazując na przedstawionych w komentarzu argumentach – jak rozumieć dany przepis. Namawiam do tego – co chyba oczywiste – aby honorować poglądy autorów komentarza!

W komentarzu zostało zaprezentowane i poddane analizie orzecznictwo sądowe oraz Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej mające znaczenie z uwagi na omawianą problematykę. Dodatkowo jest przytaczana literatura (glosy, artykuły, komentarze). Ma to na celu wszechstronne przedstawienie analizowanych zagadnień,

tak aby czytelnik mógł poznać istotne argumenty formułowane w sporach interpretacyjnych powstałych na gruncie Ordynacji podatkowej.

Trudne instytucje są dodatkowo przybliżane poprzez podanie przykładów praktycznych. Dotyczy to zwłaszcza regulacji procesowych znajdujących zastosowanie przede wszystkim w relacjach podmiot – organy podatkowe na etapie kontroli podatkowej, czynności sprawdzających i postępowania podatkowego. Dobry przykład znakomicie ułatwia zrozumienie nawet najbardziej skomplikowanych instytucji.

Warto zwrócić uwagę, że jest to jedyny komentarz, w którym w sposób całościowy rozważane są problemy dotyczące zarówno realizacji podatków państwowych, jak i – co z reguły jest pomijane – podatków zasilających budżety gmin. Stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej przez samorządowe organy podatkowe ma swoją specyfikę, której nieuwzględnienie prowadzi do powstawania licznych, a niepotrzebnych problemów podatkowych.

Komentarz jest kierowany przede wszystkim do pracowników organów skarbowych, w tym także samorządowych, podatników, doradców podatkowych, sędziów sądów administracyjnych, osób zajmujących się naukowo prawem podatkowym oraz wszystkich zainteresowanych ogólnym prawem podatkowym.

Mam nadzieję, że lektura komentarza przyczyni się do tego, że przepisy Ordynacji będą łatwiejsze w rozumieniu, przez co zmniejszy się liczba sporów podatkowych.

USTAWA

z dnia 29 sierpnia 1997 r.

Ordynacja podatkowa

(Dz.U. z 2021 r. poz. 1540; zm.: Dz.U. z 2021 r. poz. 1598, poz. 2076, poz. 2105, poz. 2262, poz. 2328)

DZIAŁ IV

Postępowanie podatkowe

Rozdział 1

Zasady ogólne

Art. 120. [Zasada legalności i praworządności]

Organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa.

1. Pojęcie zasad ogólnych postępowania podatkowego

Postępowanie podatkowe prowadzone na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej opiera się na zasadach ogólnych tego postępowania. Przez pojęcie tych zasad należy rozumieć podstawowe (przewodnie) reguły postępowania, uznane za takie przez ustawodawcę¹. Pierwowzorem tych zasad były te, które obowiązywały w procedurach sądowych, różniąc się znacząco ich przedmiotem². Zasady te nie mają tylko i wyłącznie cech wskazówek czy zaleceń, lecz są normami prawa, których naruszenie jest oceniane z takim samym skutkiem prawnym przez organy i sądy, jak naruszenie jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego. Zasady ogólne postępowania podatkowego dotyczą przede wszystkim samego postępowania, którego celem jest rozstrzygnięcie indywidualnej sprawy w drodze decyzji administracyjnej, i obowiązują tu w pełnym zakresie. Funkcja tych zasad polega generalnie na ujednocnieniu interpretacji przepisów proceduralnych, wypełnianiu luk prawnych oraz wzmacnianiu pozycji procesowej podmiotów postępowania podatkowego. W doktrynie prawa podatkowego wysuwany jest postulat dążenia do objęcia zasadami postępowania podatkowego wszystkich procedur (np. czynności proceduralnych wykonywanych przez podatnika). Pełnią one bowiem takie same funkcje i nie ma powodów,

¹ Z. Janowicz, *Postępowanie administracyjne i postępowanie przed sądem administracyjnym*, Warszawa–Poznań 1987, s. 81.

² R. Suwaj, *Judycjalizacja postępowania administracyjnego*, Warszawa 2009, s. 161 i n.

aby w innych procedurach nie chronić tych samych wartości, co w postępowaniu podatkowym w wąskim ujęciu³.

W rozdziale 1 działu IV o.p. zostały zawarte następujące zasady ogólne postępowania podatkowego:

- legalizmu i praworządności (art. 120),
- postępowania w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych (art. 121 § 1),
- udzielania informacji (art. 121 § 2),
- prawdy obiektywnej (art. 122),
- czynnego udziału stron w każdym stadium postępowania (art. 123 § 1),
- przekonywania (art. 124),
- wnikliwości, szybkości i prostoty postępowania (art. 125),
- pisemności – sposobów załatwiania spraw podatkowych (art. 126),
- dwuinstancyjności postępowania (art. 127),
- trwałości ostatecznych decyzji (art. 128),
- jawności postępowania wyłącznie dla stron (art. 129).

Nie jest to pełny katalog zasad ogólnych postępowania podatkowego. Także z innych unormowań Ordynacji podatkowej, zwłaszcza jej działu IV, mogą nawet w sposób dorozumiany wynikać zasady postępowania podatkowego⁴. Jak słusznie zauważa Z. Kmiecik, niejednokrotnie zwłaszcza sądowa praktyka orzecznicza staje przed problemem rekonstrukcji zasad ogólnych postępowania⁵.

2. Istota zasady legalizmu i praworządności

Rozwijając literalne brzmienie art. 120 o.p., tj. zawartej w nim zasady legalizmu i praworządności, należy stwierdzić, że organy podatkowe powinny działać na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa i w toku postępowania powinny stać na straży praworządności. Komentowany przepis wyraża regułę, która równocześnie jest zasadą konstytucyjną. W myśl bowiem art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Taki sposób postępowania władzy publicznej to właśnie „stanie na straży praworządności”. W doktrynie prawa podkreśla się, że szerzej została ujęta zasada praworządności w regulacjach Kodeksu postępowania administracyjnego, a jej treść została zacieśniona w Ordynacji podatkowej⁶. Próbę wyjaśnienia istoty zasady legalizmu podjął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27.05.2002 r. (K 20/01, OTK-A 2002/3,

³ H. Dzwonkowski, Z. Zgierski, *Procedury...*, s. 633 i n.

⁴ Na przykład zasady odnoszące się do prowadzenia postępowania dowodowego (rozdział 11 działu IV o.p.); na zasadę zupełności postępowania podatkowego i jej podmiotowy charakter wskazuje A. Hanusz, *Podmiotowy charakter zasady zupełności postępowania podatkowego*, PS 2004/10, s. 12–34.

⁵ Z. Kmiecik, *Ogólne zasady prawa i postępowania administracyjnego*, Warszawa 2000, s. 39 i n.

⁶ J. Borkowski [w:] *System Prawa Administracyjnego*, t. 9, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, s. 143 i n.

poz. 34). Mianowicie Trybunał zauważył, iż art. 7 Konstytucji RP – określany jako przepis wyrażający zasadę legalizmu – z reguły nie jest, z uwagi na swój poziom abstrakcji, adekwatnym wzorcem kontroli konstytucyjności ustaw, przynajmniej jeśli chodzi o badanie ich treści. Przepis ten nakłada na organy państwowe przede wszystkim obowiązek działania zgodnie z obowiązującymi przepisami kompetencyjnymi. Z art. 7 Konstytucji RP nie wypływają inne uprawnienia poza już wynikającymi z innych norm prawnych. Jego „samoistne” znaczenie sprowadzić można do interpretacji przepisów kompetencyjnych w sposób ścisły i z odrzuceniem zasady: co nie jest zakazane, jest dozwolone – w odniesieniu do organów władzy publicznej. Podobnie zasadę tę interpretuje orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego. I tak np. w wyroku z 26.02.2001 r. (III SA 167/00, LEX nr 47930) NSA w Warszawie przypomniał, iż art. 120 o.p. stanowi, że organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa. To oznacza, że w postępowaniu podatkowym nie ma zastosowania zasada, iż dozwolone jest wszystko to, co nie jest zakazane przez prawo. W wyroku z 10.10.2002 r. (I SA/Gd 2409/01, POP 2004/2, s. 44) NSA w Gdańsku podkreślił, iż niezgodne z zasadą praworządności byłoby postępowanie organów podatkowych akceptujące, w stosunku do sprzedawcy, wartość usług (według organów zawyżoną) i zadeklarowany od nich podatek należny, a kwestionujące prawo nabywcy do uwzględnienia tego podatku jako podlegającego odliczeniu z tej przyczyny, że cena za usługi jest wyższa od tej, którą strony powinny uzgodnić, gdyby kierowały się realiami rynkowymi. Natomiast w orzeczeniu z 22.03.2018 r. (II FSK 663/16, LEX nr 2497760) NSA zauważył, że „zasada prowadzenia postępowania podatkowego w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych jest jedną z podstawowych zasad prowadzenia postępowania podatkowego. Oznacza ona zakaz przerzucania na podatnika błędów lub uchybień popełnionych przez ustawodawcę lub przez organy podatkowe. Zasady zaufania do organów podatkowych nie można odczytywać w oderwaniu od zawartej w art. 120 o.p. zasady legalizmu i praworządności, które nakazują organom podatkowym działać na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa i w toku postępowania stać na straży praworządności”. W wyroku z 29.10.2019 r. (I SA/Łd 542/19, LEX nr 2748403) WSA w Łodzi podkreślił, że „jeśli w toku postępowania podatkowego organ napotka przeszkody nie do przewyższenia w poszukiwaniu wszelkich dowodów, będąc obowiązany na zasadzie legalizmu (art. 120 o.p.) do prowadzenia tego postępowania, musi poszukiwać i oprzeć się na dowodach, które jest w stanie wyjednać”.

3. Pojęcie przepisów prawa

Przepisy prawa to przepisy kierowane do wszystkich podmiotów prawa, a więc osób fizycznych, osób prawnych, jednostek niemających osobowości prawnej, a także do organów, sądów, organizacji społecznych, instytucji itp. Przez określenie „przepisy prawa” należy rozumieć przede wszystkim ustawy i wydawane na ich podstawie oraz w celu ich wykonania przepisy wykonawcze, które decydują w szczególności o tym, kiedy organ podatkowy wydaje decyzję. Z przepisami prawa wiąże się przede wszystkim kwestia źródeł prawa. Problematyka źródeł prawa podatkowego została szeroko i wyczerpująco opisana

w literaturze⁷. Termin „źródła prawa” oznacza zarówno same fakty prawotwórcze danego systemu – formalne źródła prawa, jak i czynniki wpływające na treść tego systemu – materialne źródła prawa⁸. Pojęcie źródeł prawa wskazuje tak na rodowód określonych przepisów, jak i ich treść oraz formę. Treść prawa jest w znacznej mierze zdeterminowana charakterem stosunków społecznych przez nie regulowanych, co wymaga doboru odpowiedniej formy aktu prawnego. Ważne jest zwłaszcza, jak dalece określony rodzaj stosunków społecznych wymaga tylko formy ustawy, a w jakiej mierze treść tych stosunków powinna być w niej unormowana. Istnieją bowiem stosunki społeczne, które należy bezpośrednio unormować w ustawie, przy znacznym ograniczeniu regulacji podustawowej⁹. W hierarchii źródeł prawa podatkowego najważniejsze miejsce zajmuje Konstytucja RP. W myśl art. 87 Konstytucji RP za źródła prawa podatkowego (oprócz Konstytucji) należy uważać ustawy, rozporządzenia i uchwały rad gmin (miast) oraz akty o charakterze prawa międzynarodowego. Ustawodawca w art. 217 Konstytucji RP podkreślił znaczenie ustaw jako źródeł prawa podatkowego. W przepisie tym mówi się bowiem, iż nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podatników, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje wyłącznie w drodze ustawy¹⁰. Wydanie decyzji w sprawie, co do której przepis prawa przewiduje jej załatwienie w inny sposób niż przez wydanie decyzji, oznacza, że decyzja została wydana bez podstawy prawnej (wyrok NSA w Warszawie z 10.06.1983 r., I SA 217/83, ONSA 1983/1, poz. 41). Zasada praworządności wymaga, aby każdy akt władczej ingerencji organu w sferę prawną obywatela oparty był na konkretnie wskazanym przepisie prawa (wyrok NSA w Warszawie z 27.10.1987 r., IV SA 292/87, CBOSA).

4. Reguły rozstrzygnięcia obowiązujące organy podatkowe i sądy

Z zasadą legalizmu i praworządności związana jest również kwestia samego orzekania przez podmioty uprawnione. Organy podatkowe – podejmując rozstrzygnięcie w sprawie podatkowej – powinny mieć na uwadze zarówno przepisy prawa materialnego, jak też regulacje procesowe. W takich sytuacjach stosowanie przepisów prawa materialnego musi być oceniane na chwilę zdarzenia, dającego podstawę do określania praw czy obowiązków danego podmiotu. Natomiast za samą podstawę proceduralną przyjmuje się tę obowiązującą na dzień wydawania decyzji podatkowej. W wyroku z 3.11.1999 r. (III SA 7817/98, LEX nr 40144) NSA w Warszawie zauważył, iż zgodnie z art. 120 o.p. organy podatkowe działają na podstawie przepisów prawa, a zatem rozpoznając sprawę w tym aspekcie, należało stwierdzić, że ocenie wymienionych organów podlegały: fakt poniesienia przez

⁷ Zob. R. Mastalski, *Prawo podatkowe I – część ogólna*, Warszawa 1998, s. 42 i n.

⁸ Zob. Z. Ziemiński, *Problemy podstawowe prawoznawstwa*, Warszawa 1980, s. 245.

⁹ Szerzej na ten temat: E. Fojcik-Mastalska, R. Mastalski, *Źródła prawa podatkowego w świetle przepisów Konstytucji z 2 kwietnia 1997 r.* [w:] *Księga pamiątkowa ku czci Profesora Apoloniusza Kosteckiego...*, s. 165 i n.

¹⁰ Problematykę elementów konstrukcyjnych podatku w świetle art. 217 Konstytucji RP szeroko analizuje H. Dzwonkowski, *Elementy konstrukcyjne podatku w świetle art. 217 Konstytucji*, „Glosa” 1999/6, s. 1–6.

podatnika wydatku, sposób jego udokumentowania i związek wydatku ze wskazanym przychodem. Organy podatkowe nie miały natomiast prawa do oceny – dla celów podatkowych – czy działanie konkretnego podatnika, z punktu widzenia zasad ekonomii, było racjonalne, czy też nie. W innym wyroku, z 1.03.2004 r. (I SA/Wr 1950/01, POP 2004/6, s. 124), WSA w Opolu stwierdził, iż przy stosowaniu przepisów prawa materialnego organ podatkowy nie może rozstrzygać na niekorzyść strony wszelkich niejasnych przepisów. Zgodnie z zasadami zawartymi w art. 2 Konstytucji RP, w art. 120, 121 § 1 i w art. 122 o.p. organy podatkowe nie mogą wybierać do wydawania decyzji określającej zobowiązania podatkowe w podatku od towarów i usług jedynie miesięcy niepomysłnych dla podatnika, a pomijać miesiące dla niego korzystne. Z kolei w wyroku z 14.02.2002 r. (I SA/Po 461/01, OSP 2003/2, poz. 17, z glosą częściowo aprobującą R. Hausera i A. Kabata, OSP 2003/2, poz. 17, oraz glosą aprobującą J. Mikołajewicza, OSP 2003/2, poz. 17) NSA w Poznaniu podkreślił, że sędziowie mają prawo (a obowiązek wówczas, gdy z powodu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego nie może wypowiedzieć się Trybunał Konstytucyjny) – na podstawie art. 8 ust. 2 Konstytucji RP o bezpośrednim jej stosowaniu – do wydawania wyroków wprost na podstawie Konstytucji RP. Sędzia sądu administracyjnego może w indywidualnej sprawie odstąpić od stosowania przepisu ustawy podatkowej, który uznaje za sprzeczny z Konstytucją, oraz pominąć sprzeczny z Konstytucją i ustawą akt podstawowy. Organy podatkowe, stosując przepisy prawa podatkowego – stosownie do art. 7 Konstytucji RP – działają na podstawie i w granicach prawa. Zgodnie z art. 8 Konstytucji RP Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej, a jej przepisy stosuje się bezpośrednio. Organy podatkowe, mając wątpliwości co do konstytucyjności przepisów wykonawczych i ich zgodności z ustawą podatkową, powinny w trakcie postępowania podatkowego podjąć w tym zakresie stosowne działania prawne, a nie odsyłać podatnika – po zakończeniu postępowania administracyjnego – na drogę postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. W orzeczeniu z 16.11.2006 r. (II FSK 1419/05, LEX nr 263875) NSA w Warszawie zauważył, że art. 120 o.p. otwiera rozdział zawierający katalog zasad ogólnych postępowania podatkowego. Zasady ogólne to najważniejsze reguły, które z jednej strony przesądzają o modelu postępowania, z drugiej zaś – stanowią wytyczne działania dla organów podatkowych. Nie wprowadzają nowych, samoistnych instytucji, lecz są normami, które mają być realizowane przez istniejące instytucje. Dzięki temu „wyjęciu przed nawias” wszystkie instytucje zawarte w Ordynacji podatkowej mogą być traktowane jako konkretyzacja zasad ogólnych. W tym samym wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że samo powołanie przez autora skargi kasacyjnej art. 120 o.p. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. i przytoczona na jego poparcie argumentacja stanowią zarzut dalece zbyt ogólnikowy, aby mógł on zostać poddany merytorycznej ocenie sądu odwoławczego. Autor skargi kasacyjnej powinien najpierw podnieść zarzut naruszenia konkretnych przepisów działu IV rozdziału 11 o.p., a następnie dowodzić, iż w efekcie wadliwego ich zastosowania lub wykładni doszło do uchybienia generalnej zasadzie legalizmu. Zarzut naruszenia art. 120 o.p. nie może odnieść pożądanego przez stronę skutku, jeżeli oderwany jest od skonkretyzowanych i skutecznych, na gruncie danej sprawy, zarzutów naruszenia stosownych przepisów procesowych, względnie materialnoprawnych. W innym

W komentarzu omówiono problemy dotyczące stosowania przepisów Ordynacji podatkowej, z uwzględnieniem zarówno poglądów nauki, jak i orzecznictwa. Szczególny nacisk położono na regulacje, które wywołują najwięcej wątpliwości w praktyce i są najczęstszym przedmiotem zainteresowania organów podatkowych oraz sądów.

W tomie II, obejmującym art. 120–344, uwzględniono regulacje związane z „Polskim Ładem” – największą w ostatnich latach reformą systemu podatkowo-składkowego w Polsce. Zaprezentowano w nim m.in. następujące zagadnienia:

- nowe regulacje w zakresie doręczeń elektronicznych oraz przepisów je wprowadzających,
- udostępnianie informacji zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa, uzyskanych od inwestora w związku z porozumieniem inwestycyjnym,
- udostępnianie przez organy podatkowe informacji zawartych w aktach spraw podatkowych,
- dostęp do akt kontroli raportujących instytucji finansowych,
- wygaśnięcie z mocy prawa decyzji określającej warunki cofnięcia skutków unikania opodatkowania.

Opracowanie przeznaczone jest przede wszystkim dla doradców podatkowych, radców prawnych, adwokatów i pracowników organów skarbowych. Zainteresuje również sędziów sądów administracyjnych, asesorów sądowych, prokuratorów, notariuszy oraz księgowych i pracowników biur rachunkowych.

Leonard Etel – profesor doktor habilitowany nauk prawnych; zatrudniony na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, gdzie kieruje Katedrą Prawa Podatkowego; specjalizuje się w Ordynacji podatkowej i podatkach samorządowych, a szczególnie w opodatkowaniu nieruchomości; kierował Komisją Kodyfikacyjną Ogólnego Prawa Podatkowego, która przygotowała projekt nowej Ordynacji podatkowej; autor wielu prac naukowych z zakresu prawa finansowego i podatkowego.

ZAMÓWIENIA:
INFOLINIA: 801 04 45 45
ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL
WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

